

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.362/2015/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év február hó 24. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 19.B.1657/2014/63. számú ítéletét mindhárom vádlott vonatkozásában **megváltoztatja.**

Az I.r. vádlott cselekményeit

társtettesként elkövetett testi sértés büntettének (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat),
társtettesként elkövetett testi sértés büntettének (Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat),
8 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntettének (Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont és (3) bekezdés d) pont),
rablás büntettének (Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont),
társtettesként, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntette kísérletének (Btk. 375. § (5) bekezdés és (1) bekezdés),
4 rendbeli készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének (Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont), melyből 3 rendbeli társtettesként elkövetett és
társtettesként elkövetett okirattal visszaélés vétségének (Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont) minősíti.

A II. r. vádlott vagyon elleni erőszakos cselekményeit 3 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntettének (Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont és (3) bekezdés d) pont) minősíti.

A testi épség elleni 2 rendbeli társtettesként elkövetett cselekményei helyes megnevezése testi sértés büntette.

A III. r. vádlott vagyon elleni erőszakos cselekményeit 5 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntettének (Btk. 365. § (1) bekezdés b) pont és (3) bekezdés d) pont) minősíti.

Az I. r. vádlott esetében az erőszakos többszörös visszaesői minőség megállapítását és a feltételes szabadságra nem bocsátható rendelkezést mellőzi. Az I. r. vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap feltételes szabadságra bocsátható.

A szabadságvesztés büntetés tartamát a II. r. és a III. r. vádlott tekintetében 5-5 (öt-öt) évre és a III. r. vádlottnál a közügyektől eltiltás tartamás is 5 (öt) évre súlyosítja.

Az I. r. vádlottal szemben 275.400 (kettőszázhetvenötezer-négyszáz) forint, a III. r. vádlottal szemben 140.000 (száznegyvenezer) forint vagyonekobzást alkalmaz.

a II. r. és a III. r. vádlottnak a szabadságvesztés büntetését fegyházban kell végrehajtani.

Az I. r. és a III. r. vádlottakat az 1 rendbeli, a Btk. 365. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntettének kísérlete miatti vád alól a büntetőeljárás megszüntetése helyett, felmenti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől az I. r. vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 50.854 (ötvenezer-nyolcszázötvennégy) forint bűnügyi költségből az I. r. vádlott 16.320 (tizenhatezer-háromszázhusz) forintot, a II. r. vádlott 16.320 (tizenhatezer-háromszázhusz) forintot, a III. r. vádlott 15.000 (tizenötezer) forintot köteles megfizetni az államnak, míg a fennmaradó 3.214 (háromezer-kettőszáztizennégy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2015. szeptember 4. napján kelt 19.B.1657/2014/63. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetében, mint társtettes, az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe meghatározott és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, mint társtettes, 8 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésében meghatározott és aszerint minősülő rablás büntetében, mint társtettes, az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésében meghatározott és aszerint minősülő rablás büntetében, az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérletében, mint társtettes, 6 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (7) bekezdés a) pontjában meghatározott és aszerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében, mint társtettes, az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (7) bekezdés a) pontjában meghatározott és aszerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében és 6 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 277. § (1) bekezdésében meghatározott és aszerint minősülő okirattal visszaélés vétségében, mint társtettes.

Ezért öt halmazati büntetésül, mint erőszakos többszörös visszaesőt 12 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetében, mint társtettes, a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszély okozó testi sértés büntetében, mint társtettes, 3 rendbeli, a Btk. 365. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és aszerint minősülő rablás büntetében, mint társtettes és a Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és aszerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében, mint társtettes állapította meg.

Ezért öt halmazati büntetésül 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap feltételes szabadságra bocsátható.

A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 5 rendbeli, a Btk. 365. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és aszerint minősülő rablás büntetében, mint társtettes, a Btk. 375. § (5)

bekezdésében meghatározott és az (1) bekezdés szerint büntetendő információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntettének kísérletében, mint társtettes, 2 rendbeli, a Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és aszerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében, mint társtettes és a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott és szerint minősülő okirattal visszaélés vétségében, mint társtettes.

Ezért őt halmazati büntetésül 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap feltételes szabadságra bocsátható.

Az I. r. vádlottat az ellen 4 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 277. § (1) bekezdésében, a III. r. vádlottat az ellene 2 rendbeli, a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott társtettesként elkövetett okirattal visszaélés vétségének vádjá alól felmentette.

Az I. r. vádlott ellen 1 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésében meghatározott, a III. r. vádlott ellen 1 rendbeli, a Btk. 365. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott, társtettesként elkövetett rablás büntettének kísérlete miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztést tartamába történő beszámítása, a bűnjelek, a polgári jogi igény és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére súlyosításért, továbbá az I. és a III. r. vádlott vonatkozásában a megszüntető rendelkezés ellen fellebbezett, a felmentő rendelkezéseket tudomásul vette. Fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és III. r. vádlottakkal szemben 1 rendbeli rablás büntettének kísérlete miatt indult büntetőeljárást a Be. 332. § (2) bekezdése alapján megszüntette, mert a bíróság értelmezése az elbírált bűncselekmények tárgyi súlyáról teljesen hibás, az a megállapítás, hogy rablás kísérletének nincs jelentősége, minden alapot nélkülöz.

Az eljárás ezen okból történt megszüntetése két évtől nyolc évig terjedő büntetési tételű bűncselekmény esetén az ítélkezési gyakorlattal is szembemegy.

Rablási cselekmény még abban az esetben sem tekinthető csekélyebb tárgyi súlyúnak, ha kísérleti szakban marad, illetve, ha az elkövető emellett több ugyanolyan vagy hasonló büntetési tételű befejezett bűncselekményt valósít meg.

Ez utóbbira nézvést az elsőfokú bíróság indokolása az I. és III. r. vádlottak ugyanazon büntetési tételű bűncselekményeinek rendbeliségére történt hivatkozás önmaga ellen hat, a 11, illetve 5 rendbeli cselekmény ilyen viszonyítás alapjául nem szolgálhat.

Az a körülmény pedig, hogy a bizonyítás lefolytatása szükségtelenül elhúzta volna az eljárást, nem vezethet az eljárás fenti okból való megszüntetéséhez.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítás mellőzését követően egyébiránt tényállást sem állapíthatott volna meg.

A tanú idézhetősége kapcsán megjegyezte, hogy az életvitelszerű külföldön tartózkodás, munkavállalás egyáltalán nem számít kivételes esetnek, a sértett németországi tartózkodása nem lehet akadálya eredményes idézhetőségének, a bizonyítás lefolytatásának.

Mivel ezen eljárási szabálysértés a másodfokú eljárásban nem orvosolható, a Be. 375. § (1) bekezdése alapján az I. és III. r. vádlottak tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását tartotta indokoltnak.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a II. r. vádlott 2. és 3. tényállási pontbeli cselekményét a hanyag gondatlanság körébe tartozónak.

A II. r. vádlottnak előre kellett látnia tettének lehetséges következményeit, az életveszély és a halál bekövetkeztét, amikor az általa nem ismert egészségi állapotú, ám ittas sértetteknek, a bódító hatású szert beadta, ezért őt mindkét esetben tudatos gondatlanság terheli.

Az indokolást e tekintetben pontosítani szükséges, az enyhítő körülmények köréből pedig mellőzendő a hanyag gondatlanság.

Ugyanakkor a tudatos gondatlanságot súlyosító körülményként kell értékelni.

A II. r. vádlott terhén mutatkozik nyomatékos súlyosító körülményként még a társtettesi elkövetés, a hasonló erőszakos, vagyon elleni bűncselekmények közismert elszaporodottsága, a többszörös halmazat, a sorozat-jellegű elkövetés.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott halmazati büntetés eltúlzottan enyhe, nem igazodik a bűncselekmények jelentős tárgyi súlyához, II. r. vádlott személyének társadalomra veszélyességéhez és - kellő értékeléssel - a bűnösségi körülményekhez.

Ezért a II. r. vádlottal szemben a kiszabott börtönbüntetés tartamának lényeges növelését tartotta szükségesnek azzal, hogy a közügyektől eltiltás tartamát is arányosan növelni szükséges.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott a cél megjelölése nélkül, védőik enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.90/2015/5. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta, bejelentve, hogy azon részt vesz.

Az ügyészi fellebbezést a súlyosításra vonatkozó részében mindhárom vádlottal szemben kiegészített tartalommal, az I. és III. r. vádlottat érintő, a megszüntető rendelkezést támadó részében a megszüntetés helyett felmentő rendelkezés meghozatala végett tartotta fenn.

A vádlottak és védőik fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta, és azok mérlegelésével hibamentes tényállást állapított meg. Indokolásában a bizonyítékokat részletesen elemezte, összevetette a vádlottak vallomásait önmagukkal és egymással, továbbá a tanúk vallomásaival, szakértői véleményekkel és a bizonyítás anyagává tett további okirati bizonyítékokkal. Ezek értékelésével számot adott róla, hogy I. r. vádlottnak a többszörösen módosított vallomásai közül mit és mennyiben fogadott el, és a tényállást miért II. és III. r. vádlottak feltáró jellegű beismerő vallomására és az azokat alátámasztó egyéb bizonyítékokra alapította. Okfejtése logikai hibáktól mentes, mindenben megfelel az ésszerűség és életszerűség szabályainak.

A megállapított tényállásból kilenc vádpont esetében okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és helytállóan ismerte fel azt is, hogy az 5) tényállási pontnál a feltárt bizonyítékok I. és III. r. vádlottak bűnösségének kétséget kizáró megállapításához nem elégségesek.

A bíróság megítélése szerint mindezen kétségek tisztázására további bizonyítás lefolytatása lett volna szükséges, azonban ennek ellenére az ítélet tényállási részében az 5) vádpontra vonatkozóan is tényállást állapított meg. Ebben - a vádirati tényállástól eltérően, ahol elkövetőként az I. r. és a III. r. vádlottak voltak megjelölve - az eseményeket úgy rögzítette, hogy a sértett egy számára ismeretlen fiatal férfival és vele lévő barátnőjével ismerkedett meg. „A sértettet megszólította angolul egy számára ismeretlen fiatal férfi”. A továbbiakban a történeti eseményeket a bíróság a váddal egyezően írta le, de mindvégig elkövetőként az ismeretlen férfit és a vele lévő barátnőjét szerepeltette elkövetőként.

A bíróság által eképpen rögzített tényállás ebben a formájában mindkét vádlottra vonatkozóan egy bizonyítékok hiányában történő felmentő rendelkezés meghozatalára nyújthat alapot.

A további bizonyítás szükségességére és a megszüntető rendelkezés meghozatalának okaira a bíróság csak az ítélet indokolási részében tért ki. Kifejtette, hogy az ellentmondások feloldásához szükséges lenne a külföldön tartózkodó sértett Magyarországra idézése és meghallgatása annak tisztázása végett, hogy a fényképről történő felismerésre bemutatás pontosan hogyan zajlott le, továbbá „hogy a jól megértették angolul egymást” kifejezés mennyire jó angol tudást takar az elkövető részéről.

Azonban úgy ítélte meg, hogy mindezen bizonyítási cselekmények lefolytatása szükségtelenül elhúzná az eljárást, holott az adott cselekménynek a vád tárgyává tett jelentősebb súlyú bűncselekmények mellett a felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége.

A bíróságnak az érvelését ebben a formájában nem osztotta. Egyetértve az elsőfokú ügyész fellebbezési indokolásában leírtakkal egy kettőtől nyolc évig (a bünszövetség megállapítása esetén öttől tíz évig) terjedő büntetési tételű cselekmény csekély súlyúnak még kísérlet esetében sem tekinthető. Ráadásul amennyiben a bíróság a vád tárgyává tett többi cselekmény mellett úgy ítélte meg ezt a cselekményt, hogy a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége, akkor eleve nem kellett volna az ezzel kapcsolatos bizonyítási eljárást megkezdenie, hanem a bizonyítást mellőzni kellett volna. Önmagában a bizonyítási eljárás megnehezülése a cselekmény tárgyi súlyának átértékelését nem indokolhatja.

Ellenben az állapítható meg, miszerint erősen kétséges, hogy a jelenleg az országban tartózkodó sértett vallomásától - még ha az idézésre meg is jelenik a bíróság előtt - több, mint három évvel az eset után olyan érdemi új vagy többlet információ lenne várható, amely a fennálló ellentmondásokat teljes mértékben feloldaná, és amely alapján a vádlottak bűnössége teljes bizonyossággal megállapítható vagy kizárható lenne. Erre figyelemmel nem követett el törvénysértést a bíróság azzal, hogy a további bizonyítást mellőzte és a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján állapította meg. A tényállás megalapozott és alkalmas arra, hogy abból a bíróság a helyes jogkövetkeztetést levonja, amely a jelen esetben az eljárás megszüntetése helyett a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontjára alapított felmentő rendelkezés lehet, mivel nem állapítható meg kétséget kizáró bizonyossággal, hogy a bűncselekményt a terheltek követték el.

A bíróság az eljárása során törvényesen járt el, amikor az I. r. vádlottal szemben - aki erőszakos többszörös visszaeső, és így a feltételes szabadágából ki van zárva - az elkövetéskori Btk.-t alkalmazta, mert az kedvezőbb számára. A II. és III. r. vádlottak esetében a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb rendelkezéseire tekintettel viszont az elbíráláskori törvény az irányadó.

Az ítéleti minősítést mindhárom vádlottnál alapvetően helytállónak tartotta, azonban a rablás bünteténél mindhárom vádlott esetében a bünszövetség, mint minősítő körülmény is megállapítható. Az ítéleti tényállás 9. oldal első bekezdésében bíróság rögzíti, hogy az I. r. vádlott rábírásával és irányításával a II. és III. r. vádlott előre eltervezett és szervezett módon követték el bűncselekményeket. Ennek lényege az volt, hogy az I. r. vádlott és éppen aktuális társa az éjszakai órákban belvárosi szórakozóhelyek közelében szemmel láthatóan ittas emberekkel elegyedtek beszédbe, és őket olyan itallal kínálták, amelyekbe előzőleg I. r. vádlott Dormicum vagy Rivotril nevű gyógyszereket kevert. Az italtól elkábult és így védekezésre képtelen állapotba került sértettek vagyontárgyait eltulajdonították. A cselekmények elkövetése során a vádlottak mindegyikének meg volt az előre megtervezett feladata és szerepe. A Btk. értelmében bünszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik. Ezek az ismérvek a vádlottak cselekményeinél maradéktalanul felismerhetők. Márpedig a bünszövetségben történő elkövetés a rablási

cselekményeknél mind az elkövetéskori, mind az elbíráláskori jogszabályok szerint minősítő körülményt képez, és ennél fogva súlyosabban, öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ezért az I. r. vádlott rablási cselekményei az 1978. évi IV. törvény szerinti Btk. 321. § (3) bekezdés c) pontja szerint, II. és III. r. vádlott rablási cselekményei a 2012. évi C. törvény szerinti Btk. 365. § (3) bekezdés d) pontja szerint minősülnek. Egyebekben a minősítések törvényesek.

Nem osztotta az ügyészi fellebbezés indokolásának azon álláspontját, miszerint I. és II. r. vádlottat a halált okozó testi sértés büntette vonatkozásában tudatos gondatlanság terheli, mivel előre kellett volna látniuk, hogy az általuk nem ismert egészségi állapotú, ám ittas sértettnél a bódító hatású szer beadása életveszély vagy halál bekövetkeztéhez vezethet. Véleménye szerint a bíróságnak az ítélet 39. oldal 1-4. bekezdésében levezetett okfejtése a hanyag gondatlanság fennállásáról logikus és helytálló.

A bűnösségi körülményeket a bíróság helyesen jelölte meg, azonban a büntetés kiszabásánál nem megfelelő súllyal értékelte. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a bíróságnak mindhárom vádlott esetében sorozatjellegű, nagy tárgyi súlyú bűncselekmények halmazata miatt kellett büntetést kiszabnia. Az I. r. vádlott esetében nem tekinthetünk el eddigi életvezetésétől sem. Ezen felül a rablási cselekmények bünszövetségben történő elkövetési módjának megállapítása esetén a büntetési tételkeret is jelentősen emelkedik.

Mindezekre figyelemmel a kiszabott szabadságvesztések tartama mindhárom vádlott esetében eltúlzottan enyhék, azok lényegesen súlyosítása indokolt.

Ezért mindhárom vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlottak rablási cselekményeinek bünszövetségben elkövetettkénti minősítését és mindhárom vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztések tartamának felemelését, az I. r. és a III. r. vádlottak vonatkozásában az eljárást megszüntető rendelkezés hatályon kívül helyezését, e vádpontban a vádlottaknak az ellenük társtettesként, bünszövetségben elkövetett rablás büntettének kísérlete miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában történő felmentését, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában írtakat és az indítványt minden tekintetben fenntartotta annak hangsúlyozásával, hogy a bódító szerek alkalmazásával elkövetett cselekmények a rablásnál az enyhébb megítélés alá esnek, holott az nem kontrollálható, hogy a sértett ebből mennyit fogyaszt és az sem, hogy a sértettek milyen egészségügyi állapotban vannak, a szer milyen hatással lesz a sértettre, mert fennáll annak a lehetősége, hogy az akár halált, akár életveszélyes sérülést okozhat. Jóindulatú álláspont volt az, hogy a többi cselekménynél csak a rablást tették vád tárgyává és az egészségkárosítást nem.

A sértett édesanyja, a tanúl a kiszabott büntetéseket enyhének tartotta, mivel a gyógyszer orvosi tájékoztatóján rajta van, hogy halált okozhat. Ha pedig ezt nem olvassák el, felelősek a fia haláláért. Fia kiemelt helyeken dolgozott, kiváló dolgozó volt, aznap kapta meg üzletvezető-helyettesi kinevezését, ezért is ihatott. Fia rendszeresen sportolt, táncolt, nyitott, közvetlen ember volt, nagyon szerette a társaságot.

Az I. r. vádlott védője fenntartotta az enyhítésért bejelentett fellebbezést. Álláspontja szerint - szemben a főügyészi indítvánnyal - nem állapítható meg a bünszövetség. A kiszabott büntetés

eltúlzottan súlyos, ezért annak enyhítését kérte. Az 5. pontnál helyesnek tartotta a főügyészség álláspontját.

A II. r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta és nem értett egyet a főügyészség bünszövetség megállapítására vonatkozó indítványával. Kiemelte, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlott iránymutatása alapján járt el. Álláspontja szerint még a bünszövetség megállapítása esetén is nyomatékosan figyelembe kell venni azt, hogy a II. r. vádlott olyan cselekményeknél is feltáró vallomást tett, amelyek a beismerés nélkül feltáratlanok maradtak volna, továbbá azt, hogy a II. r. vádlott terhes.

A III. r. vádlott védője fenntartotta a bejelentett fellebbezést és osztotta a főügyészség álláspontját az 5. tényállás kapcsán. Álláspontja szerint azonban a bünszövetség nem állapítható meg, mert az ügyész kiragadta az ítélet 9. oldal első bekezdésében írtakat. Ezzel szemben az ítélet további részében a tervezettség, a szervezettség nem nyert megállapítást, amit az ítélet 9. oldal 3. és 4. bekezdése is alátámaszt. Az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott vallomása értékelésekor egyértelműen kizárta a bünszövetséget. Nem tartotta helyesnek, hogy a főügyészség az elsőfokú ítélet után állt elő a bünszövegségi minősítéssel. Kérte annak figyelembe vételét, amit az elsőfokú bíróság is megállapított, nevezetesen a III. r. vádlott passzív jelenlétét. Helyesnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság a speciális prevencióra helyezte a hangsúlyt és kiemelte, hogy a III. r. vádlott szabadulása után megpróbált beilleszkedni, a nehézségek ellenére, több próbálkozás után munkaviszonyt létesített, ez év januárjától határozott idejű munkaszerződése van. A feltárt enyhítő körülményeket, így a büntetlen előéletet, beismerést és egy cselekménynél a kísérletet az elsőfokú bíróság nem súlyának megfelelően értékelte. Erre és a III. r. vádlott megváltozott körülményeire tekintettel a kiszabott büntetés enyhítését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az I. r. vádlott elismerte bűnösségét azzal, hogy szerinte a bünszövetség nem állapítható meg. Kérte büntetése enyhítését.

A II. r. vádlott felszólalni nem kívánt. Bemutatta várandósgondozási könyvét.

A III. r. vádlott előadta, hogy elhelyezkedett és szeretné magához venni a gyermekeit. Bemutatta munkaszerződését.

A fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés részben alapos az alábbiak szerint:

A bejelentett kétirányú fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.348.§.(2) bekezdése alapján korlátozott terjedelemben bírálta felül. Az I. és III.r. vádlottakat érintő felmentő rendelkezéseket fellebbezés nem érte, így ezt a felülbírálat sem érinthette.

Ezt meghaladóan a másodfokú bíróság a Be.348.§.(1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Az igen részletesen, kellő körülmétekintéssel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmények tekintetében jelentősséggel bíró bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett. Eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

Az elsőfokú bíróság rendkívüli alapossággal hallgatta meg a vádlottakat, a nyomozás során tett vallomásaikat - az ellentmondások tisztázására törekedve - példamutató részletességgel eléjük tárta,

azokra őket részletesen nyilatkoztatta, a szükséges szembesítéseket lefolytatta. Ugyanígy járt el a tanúk kihallgatása során is.

Törvényesen került sor a vádlottak nyomozás során tanúként tett vallomásainak ismertetésére a Be. 291.§.(2) bekezdés utolsó fordulata alapján.

Nem tévedett akkor sem, amikor ügyészi indítványra felolvasta a tanú2 és a tanú3 tanúk nyomozati vallomását a Be.296.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján. Ezt a vádlottak és védők sem kifogásolták.

A Be.296.§.(2) bekezdése alapján - az ügyész vádiratban tett indítványára - olvasta fel a tárgyaláson a tanú4, a tanú5, a tanú6 és tanú7 tanúk nyomozás során tett vallomásait.

A szükséges okirati bizonyítékokat is a tárgyalás anyagává tette, azokra az érintetteket nyilatkoztatta.

Az I. r. vádlott előélete tekintetében azonban az elsőfokú bíróság nem fordított kellő figyelmet azokra a büntetés-végrehajtási adatokra, amelyek az erőszakos többszörös visszaesői minőség szempontjából jelentőséggel bírnak.

Az elsőfokú bíróság a tényállás 5. pontja tekintetében is megkezdte a bizonyítást, amikor meghallgatta az I. és a III. r. vádlottat, egyúttal indokolásában az ítélet 44. oldal 4. bekezdésében kifejtette, hogy az ellentmondások tisztázása érdekében szükséges lenne a sértett személyes meghallgatása, mert határozottan csak a meghallgatást követően lehetne állást foglalni a vádlottak büntetőjogi felelősségéről. Végül azzal érvelve, hogy a vád tárgyává tett jelentősebb tárgyi súlyú befejezett bűncselekmények mellett a felelősségre vonás szempontjából ezen, kísérleti szakban rekedt cselekménynek nem volt jelentősége, a sértett az országból történő megidézése szükségtelenül elhúzta volna az eljárást, a Be. 332. §-ának (2) bekezdése alapján az eljárást megszüntette.

Az elsőfokú bíróság ezen okfejtése téves. Egyrészt azért, mert a sorozatjellegű, jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények sorában egy rablás büntettének kísérlete nem tekinthető csekély tárgyúnak. Másrészt, ha e cselekményt eleve úgy értékelte, hogy a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége, a bizonyítást eleve mellőznie kellett volna. A bizonyítási eljárás megnehezülése önmagában - miként arra helytállóan hivatkozott a főügyészség átiratában - nem indokolhatja a cselekmény tárgyi súlyának átértékelését.

Az azonban megállapítható, hogy a további bizonyítás mellőzése és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállás megállapítása törvénysértőnek nem tekinthető.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján lényegében megalapozott, a Be. 351. §-ának (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg.

A tényállás azonban a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja szerint, az iratok tartalma, valamint a vádlottak nyilvános ülésen tett nyilatkozata, a bemutatott iratok tartalma alapján kisebb kiegészítésre, pontosításra szorul:

- Az ítélet 7. oldal 7. bekezdéséből mellőzi a 3. pont alatt megjelölt ítélet végrehajtásával összefüggő adatokat és ezek helyett az ítélet 8. oldal 2. bekezdését követően az alábbiakat rögzíti:

Az I.r. vádlottnak az 5. pont alatti összbüntetéséből 2007. július 30. napjával engedélyezték a feltételes szabadságot, amely 2008. július 29. napjával járt volna le, de ténylegesen nem

került szabadlábra, hanem fogatba vették a 6. sorszámú ítélettel kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását, melynek utolsó napja **2008. július 29. volt.** A vádlott ekkor sem került szabadlábra, mert fogatba vették a 2. sorszámú elítéléssel kiszabott, utóbb elrendelt felfüggesztett szabadságvesztést. Ebből az I.r. vádlottat 2009. április 26. napján bocsátották feltételes szabadságra. Ezt a büntetést 2009. július 26. napjával kell kitöltöttnek tekinteni (erkölcsi bizonyítvány adatai).

- Az ítélet 8. oldal 2. bekezdését követően, a büntetés-végrehajtási adatok után rögzíti, hogy az I.r. vádlott a cselekmény elkövetésének időpontjában és a vizsgálatkor sem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely kizárta vagy korlátozta volna őt a cselekménye következményeinek felismerésében vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. A vádlott bűnöző életmódot folytató, a társadalmi normákat nem tartó, felelősségérzet és büntudat nélküli, jó intellektusú szociopátiás személyiség (elmeorvos-szakértői vélemény, nyom. ir. 5. kötet 3041. oldal)

Ugyanezen oldal 3. bekezdését követően azzal egészíti ki a személyi részt, hogy a II. r. vádlott terhes, a szülés várható időpontja 2016. augusztus 10-11.

A II. r. vádlott a cselekmény elkövetésének időpontjában és a vizsgálatkor sem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely kizárta vagy korlátozta volna őt a cselekménye következményeinek felismerésében vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék (elmeorvos-szakértői vélemény, nyom. ir. 4. kötet 2785. oldal)

- Ugyanezen az oldalon a 4. bekezdést kiegészíti azzal, hogy a III.r. vádlott munkaviszonyt létesített. 2016. február 1-jétől 2016. április 30-ig terjedő időszakra között munkaszerződést. A Kft.-nél takarító munkakörben dolgozik, bruttó 111.000 forint havi keresettel. A III.r. vádlott a cselekmény elkövetésének időpontjában és a vizsgálatkor sem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely kizárta vagy korlátozta volna őt a cselekménye következményeinek felismerésében vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék (elmeorvos-szakértői vélemény, nyom. ir. 5. kötet 3293. oldal).
- A történeti tényállást az ítélet 10. oldal utolsó bekezdés első sorában azzal pontosítja, hogy 04 óra 43 perckor érték a sértett lakásához (rendőri jelentés és fényképmelléklet a társasház biztonsági kamerái által rögzítettekről, nyom. ir. 1. kötet 479-491. oldalai).
- A 11. oldal 3. bekezdését azzal pontosítja, hogy a sértett holttestét felfedező hozzátartozók 19 óra 15 perckor értesítették a rendőrséget (helyszíni halottszemle jegyzőkönyv, nyom. ir. 1. kötet. 377. oldal).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, így az a Be.352.§. (2) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért tartotta elfogadhatónak, melyiket milyen okból vetette el.

Részletesen és iratszerűen mutatta be a vádlottak nyomozás során és a tárgyaláson tett vallomásait, rámutatott azok ellentmondásaira, más nyilatkozatokkal vagy okirati bizonyítékokkal való szembenállásukra, igyekezett feltárni az eltérések magyarázatát is.

Nem tévedett, amikor az I.r. vádlott védekezésével kapcsolatban akként foglalt állást, hogy számtalanszor módosított vallomása a szavahihetőségét kétségessé tette és a nyilatkozatai csak abban a részükben voltak elfogadhatók, ha azokat más bizonyítékok is alátámasztották.

Indokát adta annak is, hogy miért a II.r és a III.r. vádlottak teljes körű, bűnösségükre is kiterjedő, egybehangzó vallomásait fogadta el az I.r. vádlott védekezésével szemben, és miért állapította meg azt, hogy az I.r. vádlott rábírására és irányításával követték el a terhükre rótt bűncselekményeket.

A II.r. és a III.r. vádlottak vallomása alapján volt megállapítható a minden esetben azonos elkövetési módszer, melyet a sértetti nyilatkozatok, az orvosi dokumentációk, szakértői vélemények, a rendelkezésre álló kamerafelvételek is alátámasztottak.

A kamerafelvételek értékelése kapcsán meg kell jegyezni, hogy bár az elsőfokú bíróság a 2. tényállásnál felhasználható kamerafelvételeket a tárgyaláson bemutatta, ahol az I.r. és a II.r. vádlottak a lakásba való bejutása és távozásuk is pontosan nyomomonkövethető volt, az ebből megállapítható időpontok is rögzítésre kerültek a tényállásban, a kamerafelvételekre utalás hiányzik az értékelt bizonyítékok közül.

A társasház kamerafelvételei alapján megállapítható, hogy a sértett és a II.r. vádlott 04:43:05 perckor érkeztek és bementek a házba. 04:44:12 perckor mentek be ketten a sértett lakásába, ahonnan 04:45:04 perckor jöttek ki. 04:45:04 perckor jöttek ki ketten a házból, majd 04:48:02 perckor mentek ismét be, ekkor már hármasan. 04:48:58 perckor mentek be a sértett lakásába, ahonnan 05:48:58 perckor távozott az I.r. és a II.r. vádlott. 05:14:05 perckor jöttek ki a lépcsőházból, és az I.r. vádlott oldalán egy kis táska volt látható.

Amikor a két vádlott távozott, látható volt, hogy a II.r. vádlott a bal karját behajlítva, a testéhez szorítva, maga előtt tartva közlekedett (nyom. ir.1. kötet 479-491. oldalai).

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az egyes sértettektől elvett értékek és okiratok körét a sértetti állítások alapján állapította meg. A sértetti nyilatkozatokat az elvett dolgok értékéről a vádlottak maguk sem vitatták.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság - az 5. tényállási pont kivételével - törvényesen vont következtetést mindhárom vádlott bűnösségére.

A tényállás 5. pontját illetően megállapítható volt, hogy a történeti események a váddal egyezők, elkövetőként ugyanakkor egy ismeretlen férfi és a vele levő barátnője került megállapításra.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vonta és azokat egyenként és összességében értékelte. Ennek során iratellenes megállapítást nem tett, következtetése logikai hibáktól mentes.

Az pedig valóban kétséges, hogy a sértettnek az események után több mint 3 évvel történő meghallgatása a vádlottak és a sértett szembesítése, olyan további adattal szolgálna, amely teljes bizonyossággal a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását eredményezhetné. A megalapozott és irányadó tényállás alapján minden kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a bűncselekményt az I. és a III.r. vádlott követték el. Ez pedig a tévesen alkalmazott eljárás megszüntetése helyett a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti felmentést alapozza meg.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményeit a rablási cselekmények kivételével helyesen minősítette. A 4. tényállás kivételével törvényes a társtettesi elkövetés megállapítása is.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak a 2. és 3. tényállási pontra vonatkozó cselekmények minősítése kapcsán kifejtettekkel, mely szerint az I. és II.r. vádlott cselekményeiket eshetőleges

szándékkal követték el és őket az eredmény, a bekövetkezett halál, illetve a közvetlen életveszély tekintetében hanyag gondatlanság terheli.

Tévedett azonban akkor az elsőfokú bíróság, amikor az általa megállapított tényállásban rögzítettek ellenére nem minősítette a cselekményeket bünszövetségben elkövetettnek.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 2. pontja értelmében bünszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet.

Az ítélet 9. oldal 1. bekezdése az I. r. vádlott rábíró, irányító szerepe mellett pontosan körvonalazta a vádlottak célját, a kiszemelt sértettek megtalálását, kiválasztását és magát az elkövetési módszert. Nemcsak e bevezető részben, de az egyes tényállásoknál is - szemben a III.r. vádlott védője hivatkozásával - egyértelműen megállapítható, hogy a 2-2 vádlott előre eltervezte, megszervezte a cselekményt, a vádlottaknak minden egyes elkövetésnél előre eltervezett szerepe, feladata volt és az egyes cselekményeket ennek az előre eltervezett szerepnek, feladatnak megfelelően végre is hajtották. Az I. és a III.r. vádlottak közös elkövetésekor valóban az I.r. vádlott volt az, aki a sértetteket leszólította és végül a sértettek értékeit is ő vette el, de a III.r. vádlott volt az, aki italt vásárolt a közös iváshoz, eljátszotta az abból való ivást, „örizte” a sértetteket, amíg az italtól el nem kábultak.

Az I. és a II.r. vádlott, majd az I. és a III.r. vádlottak nemcsak előre eltervezték, de a terveknek megfelelően megszervezve végre is hajtották cselekményeiket.

Így cselekményeik az irányadó tényállás alapján tükrözik mindazokat az ismérveket, amelyek értelmében a bünszövetségben elkövetés minősítő körülménye megállapítható.

Az elsőfokú bíróság a II. és III.r. vádlottaknál helyes indokkal alkalmazta a Btk. 2.§-ának (2) bekezdése alapján az elbíráláskori törvényt.

Tévedett azonban az I.r. vádlott tekintetében, amikor nála az erőszakos többszörös visszaesői minőségére alapozottan az elkövetéskori törvényt alkalmazta.

Miként azt a tényállás kiegészítése is tartalmazza az I.r. vádlottat abból az összbüntetésből, amely a 3. pont alatti rablás büntette miatt kiszabott 4 év börtönbüntetést is tartalmazza, 2007. július 30. napjával engedélyezték a feltételes szabadságot, de ténylegesen szabadlábra nem került. A feltételes szabadság 2008. július 28. napjával járt volna le. A 6. sorszám alatti, zsarolás büntette miatt rá kiszabott 1 év börtönbüntetést az I.r. vádlott 2007. július 30. napjától 2008. július 29. napjáig letöltötte.

Így az erőszakos többszörös visszaesői minőség szempontjából meghatározó fenti elítélések miatti büntetések végrehajthatósága megszüntetésétől, 2008. július 29-től kell számítani a 3 évet. Jelen ügyben pedig az első elkövetésre 2011. augusztus 18. napján került sor.

A 2. pontban feltüntetett 1 év börtönbüntetésből történő 2009. április 29.-i szabadulási időpontnak és a 2010. április 25.-i éves feltételes szabadság lejártának a visszaesői minőség megalapozása szempontjából jelentősége nincs, mivel az eredetileg egy próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés volt, melynek végrehajtását utóbb rendelték el.

Ennek értelmében pedig az I.r. vádlott erőszakos többszörös visszaesőnek nem minősíthető.

Ez pedig azt eredményezi, hogy nem alkalmazható rá a Btk. 89.§-ának (1) bekezdésében írt felemelt büntetési tétel, következésképpen rá is irányadó, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb kétharmados rendelkezés miatt, a Btk. 2.§-ának (2) bekezdése értelmében az elbíráláskori törvény az alkalmazandó.

Az I.r. vádlottnál alkalmazandó elbíráláskori Btk., a bünszövetségben elkövetés megállapítása miatt, valamint arra tekintettel, hogy a II.r. vádlottnál az elsőfokú bíróság a testi épség elleni

bűncselekményeket nem helyesen nevezte meg, a vádlottak cselekményeit az ítélet tábla az alábbiak szerint minősítette és nevezte meg.

Az I.r. vádlott 1. pont alatti cselekménye társtettesként elkövetett testi sértés büntette (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés II. fordulat), a 2. pont alatti cselekménye társtettesként elkövetett testi sértés büntette (Btk. 164. (1), (8) bekezdés I. fordulat).

A 4. pont alatti cselekmény rablás büntettének (Btk. 365.§ (1) bekezdés b) pont), az 1., 2., 3., 6., 7., 8., 9. és 10. pont alatti cselekmények 8 rb. rablás büntettének (Btk. 365.§ (1) bekezdés b) pont és (3) bekezdés d) pont) minősülnek.

A 8. tényállási pont esetében megvalósított további cselekmény társtettesként, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntette (Btk. 375.§ (5) bekezdés és (1) bekezdés), Btk. 10.§ (1) bekezdés szerinti kísérlete, az 1., 4., 7. és 9. pontok esetében megvalósított további cselekmények 4 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének (Btk. 393.§ (1) bekezdés a) pont) minősülnek, melyből 3 rb., az 1., 7. és 9. pont alatti társtettesként elkövetett. A 7. tényállási pontnál megvalósított további cselekménye társtettesként elkövetett okirattal visszaélés vétségének (Btk. 346.§ (1) bekezdés c) pont) minősül.

A II.r. vádlott erőszakos vagyon elleni cselekményei 3 rb., a III.r. vádlott erőszakos vagyon elleni cselekményei 5 rb., a Btk. 365.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntettének minősülnek.

A II. r. vádlott esetében a testi épség elleni 2 rb. társtettesként elkövetett cselekményei helyes megnevezése pedig testi sértés büntette.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság a II. r. és a III. r. vádlott tekintetében lényegében helyesen ismerte fel. E bűnösségi körülményeket a II. r. vádlott tekintetében csak azzal az új ténnyel kellett kiegészíteni, hogy terhes, amely enyhítő körülmény.

Mindhárom vádlott tekintetében mellőzte az erőszakos vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát, mivel arra nincs konkrét adat, hogy az elkövetési időszakban az ilyen jellegű bűncselekmények jelentősen elszaporodtak volna.

Az I. r. vádlott vonatkozásában a bűnösségi körülmények felsorolása csak részben volt helyes, mivel a tényállás személyi részének kiegészítése miatt szükséges volt a súlyosító körülmények köréből a többszörös, a különös és az erőszakos többszörös visszaesőkénti elkövetés mellőzése. A büntetett előélet helyett a többszörösen büntetett előélete került súlyosítóként értékelésre, miként további súlyosító körülmény az I. r. vádlott terhére az is, hogy a 6., 7., 8., 9. és 10. alatti cselekményeit büntetőeljárás hatálya alatt követte el, mivel a 4. pontbeli tényállás kapcsán a vádlottat előállították és 2012. augusztus 27-én gyanúsítottként kihallgatták.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak vonatkozásában kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására kerülhet sor, ugyanakkor az I. r., valamint a II. és III. r. vádlottak eltérő megítélés alá kell esniük arra tekintettel, hogy a II. és a III. r. vádlottak büntetlen előéletűek, beismerő vallomást tettek és közülük a II. r. vádlott volt az, aki kezdetektől feltáró jellegű beismerő vallomást tett.

Az erőszakos vagyon elleni bűncselekmények bünszövetségben elkövetettkénti minősítése miatt a büntetési tétel 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés, a helyesen alkalmazott halmazati büntetés 5 évtől 15 évig terjedő tartamban szabható ki.

A középérték mindhárom vádlott esetében 10 év.

A halmazati büntetés kiszabása az I. r. vádlott esetében is a Btk. 81.§ (1), (2), (3) bekezdésén alapul. Mindezek alapján az ítélet tábla az I. r. vádlottra kiszabott büntetést a bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségi fokával és a bűnösségi körülményekkel arányban álló büntetésnek tartotta, amely megfelel a belső arányosság követelményeinek és a büntetés céljainak is. Ezért a bünszövetségben elkövetés ellenére nem látott törvényes lehetőséget a büntetés jelentős súlyosítására az elkövetői minősége megváltoztatása miatt. Ugyanakkor a büntetett előélete és a cselekménysorozatban játszott kezdeményező, irányító szerepe miatt nem kerülhetett sor a büntetés jelentős enyhítésére sem.

A több bűncselekményt elkövető II. és III. r. vádlott esetében a bünszövetségben elkövetés a büntetési tételkeretet megemelte. Bár számos enyhítő körülmény szólt a vádlottak javára, az ítélet tábla nem látott arra lehetőséget, hogy a vádlottak esetében alkalmazza az enyhítő szakaszt. Ugyanakkor a büntetés tartamát a törvényi minimumban meghatározott 5 éves tartamig látta szükségesnek súlyosítani arra is tekintettel, hogy a II. r. vádlottnál további enyhítő körülmény terhes állapota és a III. r. vádlott körülményei is megváltoztak azzal, hogy munkaviszonyt létesített. A mindhárom vádlottnál törvényesen alkalmazott mellékbüntetés tartamát a II. és a III. r. vádlottnál a szabadságvesztés tartamához igazodóan súlyosította.

A mellékbüntetés kiszabása az I. r. vádlott esetében is a Btk. 61-62.§-án alapul.

A Btk. 74.§-ának (1) bekezdés a) pontja értelmében vagyoneklozást kell elrendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyona, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során szerzett.

Figyelemmel a Btk. 74.§ (5) bekezdés a) pontjára, a tényállás 1., 2., 3., 6., és 8. pontjai sértettjeinek megítélt polgári jogi igényre, valamint arra, hogy a 4. pontnál 135.400 forint (I. r. vádlott), a 7. pontnál 103.000 forint (I. és III. r. vádlott), a 9. pontnál 27.000 forint (I. és III. r. vádlott), a 10. pontnál pedig 150.000 forint (I. és III. r. vádlott) volt az elkövetésből származó vagyona összege, az ítélet tábla az I.r. vádlottal szemben 275.400 forint, a III.r. vádlottal szemben 140.000 forint erejéig vagyoneklozást alkalmazott.

A megváltoztatott minősítés okán, a Btk. 37.§-ának (3) bekezdés a/, ad/ pontja alapján a II. és III. r. vádlottra kiszabott szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, ugyanez a jogszabályhely az I. r. vádlottnál meghatározott fegyház fokozatra is vonatkozik.

Mivel az I. r. vádlott nem erőszakos többszörös visszaeső, e minőséget, valamint az ehhez kapcsolódó azon rendelkezést, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, a rendelkező részből mellőzni kellett.

E változásra tekintettel az I.r. vádlott a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A tényállás 5. pontja tekintetében a tévesen alkalmazott eljárás megszüntetése helyett a vádlottakat az elbíráláskori Btk. szerinti súlyosabban minősülő bűncselekmény miatt emelt vád alól mentette fel.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb, járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezései törvényesek, azzal, hogy az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezés az I.r. vádlott esetében is a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján mindhárom vádlott tekintetében a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb - törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott előzetes fogvatartásának további beszámítására a Btk. 92. § (1), (2) bekezdése alapján került sor.

A másodfokú eljárásban a vádlottak védelmét kirendelt védő látta el. Az országban tartózkodó sértett értesítése fordításával is költség merült fel. Ezeket bűnügyi költségként az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította.

Mivel a bejelentett fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés részben eredményre vezetett, az ítélőtábla a vádlottakat kötelezte a védelmük ellátásával felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338.§ (1) és (3) bekezdése alapján.

A fordítással felmerült költség kapcsán, amely az 5. tényálláshoz kapcsolódott, a Be. 339.§ (3) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Budapest, 2016. év február hó 24. napján

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.1657/2014/63. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.362/2015/15. számú ítéletével írt változtatással az I.r. vádlott, a II.r. vádlott és a III.r. vádlott vonatkozásában 2016. február hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év február hó 24. napján

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő